

Sygn. akt II Ca 805/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze II Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

PrzewodniczącySSO Wojciech Damaszkowski/spr/

SędziowieSSO Jadwiga Jakubowska, SSO Maria Lechowska

ProtokolantEwa Kaczorowska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa G. W. (1) i G. W. (2)

przeciwko C. (...) Towarzystwu (...) w P.

o zwolnienie od egzekucji

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 25 września 2013 r., sygn. akt I C 1119/13

I. apelację oddala;

II. zasądza solidarnie od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 300 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt II Ca 805/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu zaskarżonym wyrokiem oddalił powództwo G. W. (1) i G. W. (2) skierowane przeciwko C.(...) Towarzystwu (...) w P. o zwolnienie od egzekucji zestawu wypoczynkowego, sofy dwuosobowej, telewizora P., telewizora (...), zestawu kina domowego i zegara ściennego i zasądził od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę po 308,50 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto A. G. prowadził z wniosku C.(...) Towarzystwa (...) w P. egzekucję o świadczenie pieniężne przeciwko A. H. zamieszkałej w Z. przy ul. (...). W dniu 27 marca 2013 roku w Z. w budynku położonym przy ul. (...) asesor komorniczy J. S. dokonał zajęcia ruchomości w postaci zestawu wypoczynkowego, sofy dwuosobowej, telewizora P., telewizora (...), zestawu kina domowego i zegara ściennego. Obecni przy tej czynności G. W. (1) i G. W. (2) zgłosili komornikowi swoje prawa do zajętych przedmiotów i poinformowali, że stanowią one ich własność.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy ocenił powództwo za nieuzasadnione. Wskazał, że stosownie do art. 841 § 1 kpc osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo takie można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa. Powyższy termin ma charakter prekluzyjny, jego upływ sąd uwzględnia z urzędu i nie podlega przywróceniu.

Odnosząc powyższe uwagi do ustalonych okoliczności faktycznych Sąd Rejonowy wskazał, że powodowie pierwotnie pozew złożyli 11 kwietnia 2013 roku, ale został on prawomocnie zwrócony zarządzeniem z dnia 6 maja 2013 roku z uwagi na fakt, że nie był on prawidłowo opłacony. Brakującą opłatę powodowie uiścili 17 maja 2013 roku i w tej dacie pozew został uznany za wniesiony ponownie. Ponieważ ponowne złożenie pozwu nastąpiło po upływie miesięcznego terminu, powództwo podlegało oddaleniu bez konieczności prowadzenia postępowania dowodowego.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc Sąd Rejonowy zasądził od powodów na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów procesu.

W apelacji powodowie zaskarżyli orzeczenie Sądu Rejonowego w całości zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 224 § 1 kpc oraz art. 233 § 1 kpc polegające na całkowicie dowolnej i jednostronnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pominięciu istotnych okoliczności faktycznych podnoszonych przez stronę powodową, oraz całkowicie bezpodstawnym przyjęciu, że powodowie nie uzupełnili, w terminie, braków formalnych pozwu, poprzez nieziszczenie opłat od pozwu, co skutkowało oddaleniem powództwa, podczas gdy powodowie wraz z pozwem uiścili opłatę sądową w wysokości wynikającej z wartości przedmiotu sporu, wyliczoną samodzielnie, dołączając do pozwu dowód uiszczenia wpisu;

2. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 130 § 3 kpc poprzez jego nie zastosowanie i przyjęcie, że powodowie uiścili należną od pozwu opłatę po upływie terminu, podczas gdy powodowie w dniu złożenia pozwu uiścili opłatę w wysokości stanowiącej 5% wartości przedmiotu sporu wyliczoną samodzielnie, a następnie w terminie 7 dni od dnia otrzymania zarządzenia o zwrocie pozwu uzupełnili brakującą część opłaty w wysokości 0,50 zł, tym samym zgodnie z literalnym brzmieniem powołanego przepisu, pismo uzupełnione w terminie wywołać winno skutki od chwili jego wniesienia.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy poczynił w sprawie poprawne ustalenia faktyczne i na ich podstawie wyprowadził właściwe wnioski o bezzasadności powództwa. Sąd Okręgowy zarówno ustalenia te, jak i przedstawioną ocenę prawną akceptuje i na podstawie art. 382 k.p.c. przyjmuje za podstawę rozstrzygnięcia.

Niewątpliwie do zajęcia ruchomości w postępowaniu egzekucyjnym doszło w dniu 27 marca 2013 roku podczas obecności powodów. Stosownie do art. art. 841 § 3 kpc powództwo ekscydencyjne można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. O dowiedzeniu się o naruszeniu prawa powodowie powzięli wiedzę w dniu 27 marca 2013 r. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że wprowadzony w art. 841 § 3 k.p.c. miesięczny termin do wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji jest terminem prawa materialnego, a zatem jego niezachowanie pociąga za sobą oddalenie powództwa. Wskazany termin jest bowiem jedną z przesłanek skuteczności zgłoszonego przez osobę trzecią, której prawa zostały naruszone, żądania zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2007 r. III CZP 57/07).

Nie budzi również wątpliwości, że pozew wniesiony w dniu 11 kwietnia 2013 r. podlegał zwrotowi niezaskarżonym zarządzeniem z dnia 6 maja 2013 r. Nie są istotne na obecnym etapie rozpoznania sporu okoliczności związane z istnieniem uzasadnionych podstaw do zwrotu pozwu, bowiem te mogły być przedmiotem kontroli instancyjnej jedynie na skutek rozpoznania zażalenia na zarządzenie o zwrocie pozwu.

Rację ma Sąd I instancji wyjaśniając, że zgodnie z art. 130 § 2 kpc pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu. Przepis ten pozbawia zatem wszelkich skutków prawnych pismo procesowe – a zatem również pozew – które zostało zwrócone. Jedynie w sytuacji, gdy pismo zostanie poprawione lub uzupełnione w terminie 7 dni, skutki jego wniesienia powstają w chwili, w której pismo z brakami zostało wniesione. Natomiast pismo poprawione lub opłacone po upływie określonego terminu uważa się za wniesione w dacie uzupełnienia (zob. post. SN z 20 stycznia 1967 roku I Cz 149/66 OSNCP 1967/9/158).

Trafna była zatem uwaga Sądu Rejonowego, że ostatecznie należało przyjąć, że pozew w sprawie został wniesiony 17 maja 2013 r., a zatem z uchybieniem miesięcznego terminu, o którym mowa w art. 841 § 3 kpc.

Z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc apelację jako nie wykazującą uzasadnionych podstaw oddalił.

Na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc zasądzono solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 300 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.